

ИВАН АТАНАСОВ МАРЦИПАН

chitanka.info

Разказ на ужаса, публикуван в антологията „До ада и назад“
(Екопрогрес, 2011)

Боже, колко обичам марципан! Не, нямам предвид онова недоразумение, което се продаваше по време на комунизма в сини опаковки „Люлин“. Говоря за истински марципан — онази смес от смлени бадеми с пудра захар, която слагат в шоколада. Опитвали сте я, нали? Едновременно горчива и сладка, ужасно е вкусна.

Защо ги убих? Търпение, г-н инспектор, и до там ще стигна. Всичко ще разберете, само кажете на тази маймуна да не ме стиска толкова силно, причинява ми болка.

Мисля, че всичко започна с марципановите бонбони на доктор Павлов. Да, психиатърът, при когото ме водеха два пъти седмично, откакто установиха, че имам наследствена шизофрения. Смешна болест, нали? Уж си здрав, а главата не те слуша...

Знаете ли, че има над 300 вида фобии? Моята беше лейкофобия — страничен резултат от шизофренията. Изпитвах неистов страх от всичко бяло. Достатъчно беше да зърна снежинка или люспа от пърхот и получавах сърцебиене, обливах се в пот и се разтрепервах, започваше да ми се вие свят... Направо ми причерняваше.

До деня, в който доктор Павлов ме стисна за носа и ми навря в устата онзи бял марципанов бонбон.

Тарантула да беше, нямаше така да се уплаша. Изпищях и понечих да се дръпна, но каишите ме държаха здраво за стола. Мятах се, крещях, помъчих се да го ухапя — напразно. Натъпка го вътре и ме стисна за челюстта, така и не успях да го изплюя.

А голям беше, да му се невиди и бонбонът! Опитах да го преглътна, но щях да се задавя. Затова го сдъвках... и устата ми се изпълни с най-прекрасната сладост, която някога бях вкусвал. Беше къонигсбергски марципан — най-хубавият! И любекският е хубав, но този е просто убийствен.

Пет минути по-късно, вече развързан, гребях с шепи от бонбонирата. Тъпчех се като невидял, а от лейкофобията ми нямаше и помен.

Знаете ли, че навремето само аристократите са похапвали марципан? През Средните векове захарта е била скъпа, а марципанът — лукс. И до днес се спори кой пръв е измислил тази амброзия. Едни твърдят, че са персите, други китайците, а трети — испанците. Който и да го е измислил, г-н инспекторе, бих искал да му стисна ръката. Откакто проядох марципан, станах нов човек и преоткрих красотата на

белия цвят. Накарах баща ми да боядиса стените на къщата в бяло, да изхвърли старите мебели и да купи бели. Започнах да се обличам в бяло и да слагам в кафето си мляко.

Да, сега любимият ми сезон е зимата. Тогава излизам и тръгвам по белите улици с марципан в ръка, а хората ми се усмихват и всичко е едно такова бяло. Мислех и днес да се поразходя, но когато станах... Да, спомням си отлично, беше малко след десет, защото обичам да си поспивам до късно. Влязох в кухнята, като се облизвах при мисълта за плодовете от френски марципан, които бях заръчал да ми купят. Ягоди, череша и праскови — отвън червени и оранжеви, а отвътре бели и вкусни.

Знаете ли, че френският марципан се прави от бланширани бадеми със захарен сироп? И аз не знаех...

Влязох в кухнята и те бяха там — майка ми и баща ми. Закусваха палачинки, приказваха и се смееха... Но щом ме видяха, млъкнаха и посърнаха.

Питате защо ги убих? А да ви се намира марципан? Така си и мислех.

Е, на тях също не им се намираше. Бяха забравили да купят.

Сърцето ми се разтуптя, облях се в пот и се разтреперих, зави ми се свят, причерня ми...

Исках още марципан, нали разбирате. Копнеех неистово да вкуся отново горчивата сладост. Да я захая и да усетя как полепва по зъбите ми. Да дъвча белия марципан и да го смуча, а той да се топи в устата ми.

Залитнах напред и две бели ръце ме подпряха.

Тогава захаях баща ми за пръста. За малкия пръст. Малко жилав беше този марципан, с лек бакърен привкус. Все едно дъвчех шоколадово блокче ведно със станиола.

Не, не се мръщете така, беше изненадващо вкусен! Почти като истински, честна дума.

Баща ми взе да пици, но аз продължих да дъвча. Той се дърпаше, разбира се, затова се наложи да го ударя два пъти по главата със стола. Падна на пода, но не спря да крещи, докато не му отхапах езика.

И майка ми пицеше, о, да. Виеше като марципаново банши с марципановата си уста, скубеше марципановите си коси и кършеше марципанови ръце.

Сграбчих я за косата, отметнах главата ѝ назад и загризах бялата ѝ шия. Май нацелих някаква вена, защото от дупката изригна същински гейзер от захарен сироп. Тя се свлече на пода, а от гърлото ѝ продължи да пръска. Пропълзях над нея с отворена уста и взех да гълтам жадно горещата лепкава струя.

Когато нахлуха съседите, тъкмо разкъсвах белите ѝ гърди.

Останалото ви е известно.

Значи нямате марципан, господин инспекторе?

Лошо, много лошо. Защото забравихте да ми сложите белезници, а усещам, че вече ми причернява...

* * *

Откъс от дневника на д-р Павлов, намерен след смъртта му:

3 април 2012 г.

Остават броени часове до последния ми сеанс с пациента И., 32 г., който има сериозно психично разстройство — не прави разлика между фантазия и реалност, страда от нарушено логично мислене, държи се неадекватно в социални ситуации, има нарушения на съня и затруднения в концентрацията. През повечето време е апатичен и не реагира емоционално на заобикалящата го среда, но понякога става хиперактивен и изпада в необяснима агресия към околните.

След няколко сеанса с И. стигнах до извода, че той страда от недиференцирана шизофрения, най-вероятно наследствена (в рода му има два случая, съответно на кататонна и параноидна шизофрения). Открих също така, че И. има натрапчива фобия към белия цвят, която вероятно се е появила в ранното му детство (като малък е бил нахапан жестоко от бялото хъски на съседите). Интересното е, че след този инцидент пациентът не е развил страх към кучета, а към всичко бяло.

Във всеки случай смятам да се възползвам от фобията му — ще го хипнотизирам и ще го накарам да изяде един от любимите ми бели марципанови бонбони (от къонигсбергски марципан — най-хубавият! И любекският е хубав, но този е просто убийствен.) Щом вкуси веднъж от горчивата сладост, той, разбира се, ще забрави моментално за глупавата си лейкофобия (та нима има по-красив цвят от белия?).

Тогава ще му внуша, че е луд по марципана като мен и че се намира в стаята за разпити на полицейското управление, защото е убил и изял родителите си.

Това, разбира се, ще го разстрои ужасно, защото И. храни дълбока любов към родителите си. Мисълта, че ги е убил, ще съсипе психиката му, която и без това е доста лабилна. От главата му ще изчезнат и последните наченки на здрав разум и той ще стане като пластелин в ръцете ми. Тогава...

Тогава ще бъде съвсем лесно да го убедя, че е кьонигсбергски марципан и той ще се остави послушно да го изям, както постъпих с жена си. Уви, марципанът ми свършва, а продавачът в сладкарницата каза, че ще зареждат чак в петък...

Питам се само... Като е толкова бял отвън, дали ще бъде бял и отвътре? Мария беше червена, но се оказа изненадващо вкусна.

Е, скоро ще разбера.

* * *

*Заглавия от първите страници на националните всекидневници,
3-6 април 2012 г.:*

„Вълна от жестоки убийства през последните няколко часа“

„Неизвестен вирус превръща хората в гладни за марципан лунатици!“

„Смъртоносен вирус взема хиляди жертви, президентът обявява извънредно положение!“

„Още не е установено как се предава заразата“

„Лекарите са безсилни срещу новия вирус“

„Марципановите зомбита нападат всичко бяло!“

„Ако сте бели, заключете се вкъщи!!!“

...

„Марципанът свърши, сега какво ще ядем?“

Разказ на ужаса, публикуван в антологията „До ада и назад“
(Екопрогрес, 2011)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.